

Miro Šola i Hrvoje Miletić

55 godina đakovačke gimnazije

Gimnazija A. G. Matoša, Đakovo, 2009.

U nizu otvorenih historiografskih tema koje očekuju sustavnu i cjelovitu obradu, barem kada je u pitanju naša lokalna zajednica, svakako je i razvoj školstva. Iako cjelovite studije o školstvu u Đakovu i Đakovštini još uvijek nemamo, treba istaknuti kako su zadnjih desetak godina na tom planu učinjeni određeni pozitivni pomaci. Pojedine škole, naime, gotovo u pravilu, godišnjice svoga postojanja obilježavaju tiskanjem prigodnih publikacija u kojima se, između ostaloga, mogu pronaći i vrijedni prilozi za neku buduću povijest školstva u Đakovštini.

Da je to uistinu tako potvrđuje i monografija *55 godina đakovačke gimnazije*. Miro Šola i Hrvoje Miletić koncipirali su je i napisali na način koji omogućava dodatne spoznaja o nastanku i radu Gimnazije, zadovoljava slavljeničku, pa čak i komercijalnu dimenziju cijelog projekta.

Nakon uvodnih riječi ravnatelja Gimnazije slijedi dio knjige sa značajnim priložima o povijesti školstva u Đakovu. Pisan je na osnovu reprezentativne literature i arhivskog materijala - mahom slikovnog - koji su bili dovoljni, doduše ne za dubinski, ali svakako jedan kvalitetni pregleda školstva od osnivanja prvih škola pa sve do naših dana. Posebno treba istaknuti hvale vrijednu činjenicu da su autori razvoj školstva sagledali u kontekstu svekolikog povijesnog i kulturnog razvoja grada. Nakon toga, mogli bismo reći uvodnog dijela knjige, slijedi poglavlje *Đakovačka gimnazija*. U tom poglavlju obrađen je period nastanka i rada đakovačke gimnazije od njenog osnutka 1953. godine do 1993. godine kada gimnazija mijenja naziv u Gimnaziju A. G. Matoša. Pri operacionalizaciji ove etape razvoja škole izdvojene su logične cjeline: Gimnazija „Braća Ribar“, od 1958. do 1968. godine; Srednjoškolski centar „Braća Ribar“, od 1968. do 1984. godine; te Centar usmjerenog obrazovanja „Braća Ribar“, od 1984. do demokratskih promjena. Manje logičan dio ovoga poglavlja je onaj o Biskupijskoj gimnaziji biskupa Josipa Jurja Strossmayera. Iako bi se određena

korelacija između te dvije gimnazije mogla pronaći, ipak je riječ o dvije različite školske ustanove pa mi se, shodno tomu, prilog o ovoj potonjoj čini deplasiranim.

Predstavljane petnaestogodišnje djelatnosti Gimnazije A. G. Matoša zauzima centralni dio knjige i izrazito je bogato slikovno opremljeno. Osim na prvim stranicama ovoga poglavlja, gdje je riječ o inicijativama vezanim za transformaciju Centra usmjerenog obrazovanja na tri zasebne škole i gradnji zgrade Gimnazije A. G. Matoša, knjiga sve više poprima konture klasične školske spomenice. U tom dijelu monografije, između ostaloga, ističe se da je Gimnaziji povodom Dana Grada 2003. godine dodijeljena Godišnja nagrada Grada Đakova za petnaest godina rada u srednjoškolskom obrazovanju, te da je 2004. godine održana svečana akademija povodom 50 godina postojanja škole. Na istom mjestu spomenuta su i imena nagrađenih profesora, a potom i neke od vannastavnih aktivnosti i njihovi protagonisti. Najviše prostora, i to potpuno opravdano, dobili su oni najuspješniji. Ponajprije Mješoviti pjevački zbor čiji rezultati uvelike nadilaze uske lokalne okvire, ali i učenici i njihovi mentori koji su postigli zapažene uspjehe na državnim natjecanjima.

Pri kraju ovoga poglavlja skrenuta je pozornost i na publicističku djelatnost, kako škole, tako i njenih bivših i sadašnjih uposlenika. Kao značajni školski projekt istaknute su novine *Inter nos*, dok su od knjiga koje su potpisali gimnazijski profesori spomenute one Mire Šole, Hrvoja Miletića, Dragutina Jurića, Miroslava Bauera i Vesne Tomić. Dakako, spomenuti su i sportaši. Ponajprije Hrvoje Stević i Domagoj Duvnjak, ali i niz drugih koji su na županijskim i državnim prvenstvima afirmirali ime škole, kako u momčadskim, tako i u samostalnim sportskim disciplinama. Kraj poglavlja donosi popis svih radnika Gimnazije A. G. Matoša od 1993. do 2009. godine.

Kada smo na početku ovoga prikaza konstatirali kako knjiga *55 godina đakovačke gimnazije* nije lišena i određenih komercijalnih ambicija, rekli smo to na osnovu toga što je dojmljivo grafički oblikovana, za naše prilike gotovo luksuzno, te što su zadnjih pedesetak stranica ispunile fotografije maturanata od školske godine 1956./1957. do danas. Na taj način, barem posredno, u proslavu obilježavanja 55 godina postojanja gimnazije involvirane su i sve generacije gimnazijskih učenika kojima knjiga može poslužiti kao dobar povod za osvrt na neka prošla vremena.

Na kraju ovoga prikaza čini se da možemo konstatirati kako je nakana autora da napišu jednu multifunkcionalnu knjigu povodom obljetnice đakovačke gimnazije bila apsolutno opravdana, a izvedba dobra, primjerena njihovim istraživačkim ambicijama, materijalnim mogućnostima nakladnika i vremenu koje im je stajalo na raspolaganju.

Borislav Bijelić